

RESUMÉ

Cílem této práce je ukázat, že veřejné zakázky mohou sloužit jako legitimní nástroj pro prosazování sekundárních cílů. Pod pojmem sekundární či horizontální cíle rozumíme takové cíle, které nejsou nutně spojeny se samotnou podstatou veřejné zakázky – tj. s nákupem zboží, služeb či stavebních prací. Výklad je proveden zejména za použití deskriptivní a analytické metody, přičemž analyzována je právní úprava jak na české, tak na evropské úrovni. Vedle právních předpisů a odborné literatury byla hlavním zdrojem judikatura Soudního dvora Evropské unie, která hrála klíčovou roli při tvorbě základních mantinelů, ve kterých se dnes zadavatelé při uplatňování horizontálních aspektů musí pohybovat.

První kapitola práce se věnuje nezbytnému vymezení právního rámce veřejných zakázek ve vztahu k možnosti sledovat sekundární cíle. V její druhé části jsou v tomto ohledu rozebrány nejdůležitější rozhodnutí soudního dvora. Zvláštní pozornost je věnována vývoji judikatury ve vztahu k možnosti uplatňování politiky zaměstnanosti ve veřejných zakázkách.

V druhé kapitole, nazvané Taxonomie horizontálních aspektů, je nejdříve představen základní předpoklad pro to, aby mohlo být uplatnění konkrétních horizontálních aspektů legitimní. Vzhledem k dvojí povaze veřejných zakázek se totiž zadavatel musí vypořádat jak s právní, tak s ekonomickou stránkou zadávacího řízení. To znamená, že každý postup bude muset být nejen v souladu s právem, ale také s požadavkem na ekonomickou racionalitu chování. V druhé části následuje rozbor právní a ekonomické stránky jednotlivých mechanismů, které má zadavatel pro uplatňování horizontálních aspektů k dispozici.

Přínosem této práce je především fakt, že pojednává o tématu, u něhož chybí ucelená regulace problematiky. Navíc ani v tuzemské odborné literatuře není toto téma rozsáhleji pojednáno. Přitom je jasné (i ve světle poměrně nově přijaté úpravy), že podpora využívání veřejných zakázek jako nástroje pro uplatňování horizontálních cílů je na vzestupu.